

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/271/2022
Identifikačné číslo spisu:	7217226200
Dátum vydania rozhodnutia:	28.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7217226200.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Valentovej a členov senátu JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Ľubora Šeba, v spore žalobcu Ing. Y. K., PhD., W., H. 9, zastúpeného advokátom JUDr. Alexandrom Farkašovským, Košice, Němcovej 30, proti žalovanej Univerzite Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Košice-Staré Mesto, Šrobárova 2, IČO: 00 397 768, zastúpenej advokátskou kanceláriou Sýkora - advokátska kancelária, s.r.o., Košice, Murgašova 3, IČO: 47 256 206, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-41Cpr/92/2017 (pôvodne na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41Cpr/92/2017), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. apríla 2022 č. k. 11CoPr/1/2021-2484, takto

rozhodol:

Návrh žalovanej na prerušenie konania z a m i e t a.
Dovolanie z a m i e t a .
Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II - v súčasnosti Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinstančný súd“) rozsudkom z 9. júna 2021, č. k. 41Cpr/92/2017-1980 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca, v znení doplnenia žaloby z 27. februára 2018, domáhal určenia, že výpoveď z pracovného pomeru pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalovanej z 28. novembra 2017, je neplatná a pracovný pomer žalobcu založený pracovnou zmluvou z 2. apríla 2002 u žalovanej naďalej trvá, ako aj náhrady mzdy od 1. februára 2018 do právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Zároveň návrh žalovanej zo 16. júla 2018 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Košice I. pod sp. zn. 7T/41/2018, aktuálne vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 3T/106/2019, zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Žalobca uplatnené nároky odôvodnil tým, že nemá vedomosť o žiadnom porušení pracovnej disciplíny, a preto s dôvodmi skončenia pracovného pomeru, s ktorými bol dňa 28. novembra 2017

oboznámený zo strany dekana fakulty Doc. RNDr. R. U. PhD. v pracovni riaditeľa Ústavu fyzikálnych vied Prírodovedeckej fakulty UPJŠ v prítomnosti svedkov Ing. I. I. (tajomníčky Prírodovedeckej fakulty UPJŠ), Ing. O. X. (zástupcu zamestnancov) a JUDr. W. (právničky), nesúhlasí. Zároveň toho istého dňa prevzal od zamestnávateľa len dokument označený „Pokyny k ukončeniu pracovného pomeru“ z 28. novembra 2017 a požiadal ho o zaslanie výpovede poštou, pričom výpoveď žalobcovi nebola doručená pred dňom, ku ktorému ju dostal, t. j. k 1. decembru 2017. Vo vzťahu k výpovedi pre menej závažné porušenie disciplíny žalobca uviedol, že žalovaná nemala faktický ani právny dôvod uložiť mu povinnosť, aby sa podrobil a zúčastnil mimoriadnej lekárskej preventívnej prehliadky spojenej s vykonávanou prácou, keďže v jeho pracovnom zaradení sa od nástupu do zamestnania nezmenili podmienky k výkonu práce, kde riešil čiastkové výskumné úlohy ako výskumný a pedagogický zamestnanec a súčasne žalovaná ani nepreukázala, že by jej Úrad verejného zdravotníctva nariadil vykonanie mimoriadnej lekárskej preventívnej prehliadky, a to na základe skutočnosti súvisiacej s výraznou zmenou faktorov práce i pracovného prostredia, prípadne zdravotného rizika. Ďalej poukázal na to, že žalovaná vo výpovedi skonštatovala odmietnutie pokynu vedúceho zamestnanca podrobiť sa lekárskej prehliadke odkazujúc na § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), pričom zároveň uviedol aj ďalšie skutočnosti súvisiace s obťažovaním, prenasledovaním či násilným správaním sa z jeho strany, ktoré sú po pracovnoprávnej a trestnoprávnej stránke nepreukázané i s poukazom na prebiehajúce trestné konania a princíp prezumpcie nevinu.

1.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade súd prvej inštancie už skôr rozhodol rozsudkom z 15. mája 2019, č. k. 41Cpr 92/2017-517, ktorým určil, že výpoveď daná žalobcovi pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalovanej z 28. novembra 2017, je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovanej na základe pracovnej zmluvy z 2. apríla 2002 trvá. Nárok žalobcu na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, vo vyhovujúcej časti návrhu priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a súčasne zaviazal žalovanú na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 99,50 eur za podanú žalobu. Mal za preukázané, že žalovaná si riadne nespĺnila zákonnú povinnosť v súlade s § 74 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“ alebo „Zákonník práce“) a nedoručila písomnú žiadosť o prerokovanie výpovede pred jej doručením zamestnancovi a následne nebolo umožnené príslušnému odborovému orgánu prerokovať skončenie pracovného pomeru so žalobcom výpoveďou.

1.3. Na odvolanie žalovanej, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 29. apríla 2020, č. k. 11CoPr 9/2019-892, rozsudok prvoinštančného súdu z 15. mája 2019, č. k. 41Cpr 92/2017-517, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nestotožnil sa predovšetkým s úvahou prvoinštančného súdu, že príslušným na prerokovanie výpovede bol odborový orgán Základnej organizácie Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy na Slovensku pri Univerzite P.J.Šafárika v Košiciach (ďalej len „Základná organizácia OZ PŠaV pri PF UPJŠ“) a nie Koordinácia odborová rada Odborového zväzu pracovníkov školstva a vedy pri Univerzite P.J.Šafárika v Košiciach (ďalej len „KOR“), ktorá fakultné odborové organizácie zastrešovala, pričom podľa Stanov KOR bol oprávnený za toto odborové združenie navonok konať jeho predseda, teda monokratický orgán a nie kolektívny orgán, čo v konečnom dôsledku ovplyvnilo aj závery napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zároveň považoval argumentáciu súdu prvej inštancie vo vzťahu k posudzovaniu náležitostí a účinkov súvisiacich so záznamom o prerokovaní namietanej výpovede z práce za nesprávnu aj so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania a zdôraznil odmietavý postoj k formálnym nárokom na prerokovanie výpovede kladeným prvoinštančným súdom.

1.4. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovi bola daná dňa 28. novembra 2017 výpoveď z pracovného pomeru pre opakované menej závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, ktorú žalobca odmietol prevziať a k doručeniu výpovede došlo v prítomnosti svedkov dňa 28. novembra 2017 v pracovni riaditeľa Ústavu fyzikálnych vied Prírodovedeckej fakulty UPJŠ. Ďalej mal tiež za preukázané, že žalobca pokyny žalovanej nesporne nespĺnil, mimoriadnej preventívnej lekárskej prehliadky v stanovenom ani v náhradnom termíne sa nezúčastnil, i keď bol zo strany žalovanej upozornený na následky súvisiace s nespĺnením takejto povinnosti, čím nepochybne porušil povinnosti zamestnanca vyplývajúce z § 81 písm. a/ ZP a § 47 ods. 1 písm. b/ ZP, ako aj z Pracovného poriadku a Prikazu rektora č.4/2014 zo 16. októbra 2014. Vzhľadom na povahu povolania

žalobcu a vedomosť žalovanej o nezvyčajnom správaní žalobcu, preukázanom oznámením jednej zo študentiek o správaní sa žalobcu vykazujúcim znaky nebezpečného prenasledovania a sexuálneho obťažovania a sprístupnením kompletnej SMS komunikácie obsahom tohto druhu správania, bolo podľa názoru prvoinštančného súdu legitímne, aby od žalobcu požadovala absolvovanie mimoriadnej lekárskej preventívnej prehliadky vo vzťahu k práci, zahrňujúcej jeho psychologické vyšetrenie.

1.5. V súvislosti so spornou otázkou platnosti prerokovania výpovede žalobcu so subjektom na to oprávneným, súd prvej inštancie poukázal na to, že z doplneného dokazovania v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vyplynulo, že KOR bola zapísaná na Ministerstve vnútra SR dňa 31. januára 2017. Podľa stanov KOR za toto odborové združenie je navonok oprávnený konať monokratický orgán, predseda. V čase prerokovania (23. novembra 2017) a dania výpovede (28. novembra 2017) KOR existovala ako odborová organizácia, jej predsedom bola Ing. O. X., ktorá bola podľa jej stanov oprávnená konať navonok. Prerokovanie sa uskutočnilo osobne za prítomnosti zástupcov žalovanej a za prítomnosti zástupkyne zamestnancov Ing. X. v súvislosti so skončením pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo strany žalovanej vo veci prejednávania výpovede žalobcu s odborovým orgánom. V čase dania spornej výpovede odborová organizácia t. j. Základná organizácia OZ PŠaV pri PF UPJŠ, podľa názoru prvostupňového súdu nemala právnu subjektivitu. Podľa Výpisu z registrov (mimovládnych neziskových organizácií a štatistického úradu SR) Základná organizácia OZ PŠaV pri PF UPJŠ ako samostatná právnická osoba podľa jej stanov (článok I bod 3) bola založená dňa 25. apríla 2018 a zapísaná na Ministerstve vnútra SR dňa 14. júna 2018, t. j. po daní výpovede, kedy nadobudla potrebnú subjektivitu.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 27. apríla 2022, č. k. 11CoPr 1/2021-2484, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť žalovanej nahradiť trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Konštatoval, že v intenciách odvolaním vymedzeného odvolacieho prieskumu považuje dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, v zmysle § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo Civilný sporový poriadok“) za vecne správne a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami.

2.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd obmedzil len na odvolacie námietky, ktoré majú z jeho pohľadu pre vec zásadný význam. Vo vzťahu k námietke nedostatočného vysporiadania sa so všetkými argumentami žalobcu, odvolací súd poukazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax (rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015, I. ÚS 547/2016, ako aj uznesenie NS SR z 25. októbra 2017 sp. zn. 5Cdo/84/2017) uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia výstižne vyselektoval podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán a vo vzťahu k rozhodujúcim sporným skutočnostiam podrobne ozrejmil, aké zistenia vyplynuli z konkrétne vykonaných dôkazov, pričom súčasne dôsledne premietol právny názor vyslovený odvolacím súdom už prv zrušujúcim rozhodnutím. Preto nemožno odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré je na takomto právnom názore odvolacieho súdu vystavané, v žiadnom prípade považovať za arbitrárne ani za úplne odchylné od veci samej a ani za extrémne nelogické. Podľa názoru odvolacieho súdu sa jedná len o nespokojnosť žalobcu so závermi prezentovanými v odôvodnení, ktorá ale nezakladá nesprávnosť postupu prvoinštančného súdu.

2.3. Odvolací súd k namietanej nesprávnosti právneho posúdenia daného prípadu nad rámec vyššie uvedených tvrdení spojených s prezentovanou otázkou ne/preskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie tiež zdôraznil, že odvolacia argumentácia žalobcu je v podstatnom vystavaná vo vecnej rovine na subjektívnej interpretácii faktov, ako aj právnych noriem a v procesných súvislostiach zase na zrejmom preceňovaní ohľadov poskytovaných procesným poriadkom subjektom v postavení slabšej strany v spore.

2.4. K argumentácii žalobcu spochybňujúcej naplnenie parametrov určitosti a adresnosti prerokovania skončenia pracovného pomeru výpoveďou odvolací súd uviedol, že túto procedúru, rovnako ako právne úkony, je potrebné z hľadiska určitosti posudzovať nielen podľa výslovne vyjadrených výstupov, na ktoré sa však žalobca výhradne sústredil, ale so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, nevynímajúc tiež kontext toho, čo prerokovaniu bezprostredne predchádzalo. Preto je nevyhnutné názor žalobcu, že za prerokované možno považovať len také skončenie pracovného pomeru, ku ktorému zaujal odborový

orgán (zástupca zamestnancov) stanovisko považovať za mylne interpretovaný, nakoľko zmyslom prerokovania je vytvorenie priestoru pre možnosť odborového orgánu ovplyvniť skončenie pracovného pomeru svojím vyjadrením k rozhodujúcim skutočnostiam, preto aj keď odborový orgán v rámci prerokovania žiadne stanovisko k skončeniu pracovného pomeru nezaujíma, je potrebné ho považovať za prerokované.

2.5. Odvolací súd k námietke žalobcu vytykajúcej nerešpektovanie princípu prezumpcie nevinoty vo vzťahu k jeho osobe tiež zdôraznil, že už v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí prezentoval názor, že správanie žalobcu, ktoré vykazovalo znaky trestného činu a pre ktoré sa proti nemu aj začalo a vedie (v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku v štádiu konania pred súdom) trestné konanie, vzhľadom na jeho povahu a s osobitným zreteľom na to, že k nemu došlo (aj) v priestoroch školy a jeho objektom bola študentka, dôvodne vzbudili u žalovanej pochybnosť o spôsobilosti žalobcu ďalej vykonávať prácu bez dopadu na dôstojnosť zastávanej pracovnej pozície a bez ohrozenia verejného zdravia. Pričom nemožno prehliadnuť, že žalobca nebol výpoveďou postihnutý za samotnú protispoločenskú činnosť, ale za to, že sa nepodrobil preventívnym opatreniam žalovanej, ktorými opodstatnene sledovala predchádzanie vzniku takéhoto prípadu. V tejto súvislosti poukázal tiež na to, že žalobca netvrdil a v okolnostiach prejednávaneho prípadu ani inak nevyšla najavo skutočnosť, ktorá by naznačovala zámery žalovanej diskriminačného charakteru pri nariadovaní lekárskej prehliadky, pričom žalovaná o dôvodoch jej vykonania žalobcu vopred informovala a poskytla mu priestor na jeho prípadné vyjadrenie.

2.6. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno súhlasiť ani s argumentáciou žalobcu ohľadom zachovania odvodennej právnej subjektivity Základná organizácia OZ PŠaV pri UPJŠ aj po zmene Stanov OZ PŠaV pri UPJŠ v roku 2007, po ktorej už tento spôsob kreovania subjektivity základných organizácií v rámci tohto odborového zväzu nebol možný, nakoľko by táto interpretácia pripúšťala existenciu tretej formy subjektivity odborových organizácií z dôvodu, že by sa evidentne nejednalo o originárnu a ani o odvodenú subjektivitu. Zároveň poukázal, že odvodená subjektivita odborovej organizácie trvá práve tak dlho, ako dlho to pripúšťajú stanovky materskej odborovej organizácie (odborového zväzu).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj s ním súvisiaci rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

3.1. Žalobca vytykal odvolaciemu súdu, že zotrval na právnej argumentácii prezentovanej už prv vo vydanom zrušujúcom rozhodnutí, ktorú si súd prvej inštancie následne osvojil bez bližšieho preskúmania podstatných právnych otázok týkajúcich sa prerokovania výpovede a neprisvedčil odvolacím námietkam žalobcu poukazujúcim na absenciu v konaní relevantných dôkazov. Vzhľadom na uvedené dovolateľ zdôraznil, že súdy nižšej inštancie teda dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom ohľadom prerokovania výpovede, ako aj nevhodného správania žalobcu v priestoroch školy odôvodňujúceho nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky, a to bez preukázania žalovanou tvrdených skutočností, ku ktorým sa však žalobca nemohol z dôvodu ich absencie objektívne vyjadriť.

3.2. Vo vzťahu k nariadeniu mimoriadnej lekárskej prehliadky dovolateľ upriamil pozornosť na diskriminačné konanie zamestnávateľa, resp. žalovanej, ktoré možno vyvodiť zo skutočnosti, že žalovaná neprístupovala k žalobcovi právne predvídateľným postupom vyplývajúcim predovšetkým z vnútorných predpisov prijatých samotnou žalovanou. Mal za to, že súdy nižšej inštancie za prítomnosti slabšej strany sporu nevykonali žiaden dôkaz smerujúci k preukázaniu relevantnosti tejto tvrdenej skutočnosti. Tiež v tejto súvislosti poukázal na nesprávny postup súdov nižšej inštancie počas rozhodovacej činnosti, v rámci ktorej neaplikovali ústavné princípy a medzinárodné právne akty na zistený skutkový stav, a to najmä opomenutím princípu prezumpcie nevinoty v nadväznosti na trestné stíhanie žalobcu ovplyvňujúce správanie žalovanej aj s poukazom na obmedzenia žalobcu na pracovisku.

3.3. Poukázal i na to, že žalovaná nepredložila súdu prvej inštancie ani v rámci doplneného dokazovania kompletný dôkaz, preukazujúci obsah stretnutia medzi zamestnávateľom a zástupkyňou zamestnancov (Ing. O. X.) z 23. novembra 2017, ktorého vykonanie malo v spornej časti podstatný vplyv na výsledok meritorneho rozhodnutia a zároveň predstavuje hmotnoprávny dôvod neplatnosti výpovede z práce. Pričom žalobca počas konania, bez oboznámenia sa s úplným dôkazom, predložil ďalšie dôkazy spochybňujúce žalovanou tvrdené skutočnosti súvisiace s obsahom predmetného stretnutia, ako aj

vymedzením dôvodov výpovede z práce.

3.4. V súvislosti s namietanou príslušnosťou odborovej organizácie žalobca zotrval na argumentácii prezentovanej v rámci odvolacích námietok proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie a zároveň poukázal, že odvolací súd nevychádzajúc z ustanovení odborového zväzu, zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov a platných stanov Základnej organizácie OZ PŠaV pri PF UPJŠ v roku 2017 ako i z medzinárodných právnych predpisov [Dohovoru o slobode združovania a ochrane práva odborovo sa organizovať (Oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 489/1990 Zb.)] dospel k nesprávnemu názoru, že: „odvodená subjektivita odborovej organizácie trvá práve tak dlho ako dlho to pripúšťajú stanovy materskej odborovej organizácie (odborového zväzu).”.

3.5. Zdôraznil, že odvolací súd sa odklonil od doterajšej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu najmä tým, že opomenul preskúmať vo výpovedi z pracovného pomeru absenciu relevantných skutočností ohľadom nariadenia mimoriadnej lekárskej prehliadky podľa § 30e ods. 14 zákona č. 355/2007 Z. z.. Navyše vada právneho posúdenia odvolacieho súdu súvisiaca s nepreskúmaním relevantných náležitostí výpovede nebola odstránená ani po krížovom výsluchu svedkov na pojednávaní dňa 9. júna 2021 a mala tak za následok chybné rozhodnutie súdov nižšej inštancie o tom, že k prerokovaniu výpovede došlo, a to aj napriek tomu, že existujú pochybnosti o obsahu namietaného stretnutia z 23. novembra 2017 vo vzťahu ku skorším písomným vyjadreniam žalobcu podľa rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/155/99 (R 46/2001). Preto podľa názoru žalobcu nemohlo dôjsť k prerokovaniu danej výpovede zákonným spôsobom a vzniku povinnosti žalobcu absolvovať nariadené lekárske prehliadky.

3.6. Dovolateľ vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam nesúhlasí ani s právnou argumentáciou odvolacieho súdu založenou len na predpoklade, že Ing. O. X. (zástupkyňa zamestnancov) mala dňa 29. mája 2017, a to niekoľko mesiacov pred samotnou výpoveďou, ústne sprostredkovanú informáciu o nariadení mimoriadnej lekárskej prehliadky. Za nesprávnu považuje predovšetkým aplikáciu samotných právnych ustanovení § 74 a § 61 ods. 2 ZP, v ktorých právne predpisy ukladajú žalovanej povinnosť vymedziť dôvody výpovede zákonným spôsobom, a to aj v prípade, ak zamestnávateľ žiada zástupcu zamestnancov o prerokovanie výpovede. Nakoľko aj v prípade ustálenia argumentácie súdov nižšej inštancie, že pri žiadosti o prerokovanie výpovede sa nevyžaduje písomná forma, je nevyhnutné, aby v prejednávanom prípade boli prítomné také skutkové okolnosti, ktoré determinujú dôvod výpovede tak, že sú naplnené všetky zákonné podmienky.

3.7. Podľa názoru žalobcu právne závery uvádzané odvolacím súdom vo vzťahu k zainteresovanosti Ing. O. X. (zástupkyne zamestnancov) nemajú vplyv na povinnosť zamestnávateľa pred výpoveďou postupovať podľa § 62 ods. 1 ZP a ustálenej judikatúry súdov (najvyšší súd sp. zn. 1Cdo/72/2006 - R 47/2007). Odvolací súd sa v právnej argumentácii chybne odvoláva na bezprostrednosť udalostí, pričom medzi stretnutím dňa 29. mája 2017 a stretnutím dňa 23. novembra 2017, t. j. medzi súdom uvádzanými „bezprostrednými“ udalosťami uplynulo takmer 6 mesiacov, čo nepredstavuje bezprostredné pokračovanie udalostí a navyše bez písomných podkladov na strane svedkyne Ing. O. X..

3.8. Poukázal tiež na to, že nemá vedomosť či dovolací súd už v minulosti riešil právnu otázku platnosti alebo neplatnosti výpovede z práce v prípade ústnej žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede s tým, aby prihliadol na prejav vôle zástupcov zamestnancov prejednať túto ústnu žiadosť, ktorý bol zo strany súdov nižšej inštancie nesprávne právne posúdený v zmysle § 15 a § 17 ods. 2 ZP. Teda so zreteľom na zistené skutkové okolnosti či podmienka prerokovania výpovede je splnená aj v prípade, ak zamestnávateľ favorizoval ústnu žiadosť o jej prerokovanie a nevedol so zástupcami zamestnancov dialóg, ktorého účelom je prerokovanie výpovede.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu nestotožnila s jeho dovolacími námietkami a navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie odmietol, alternatívne zamietol.

5. Podaním z 7. marca 2023 žalovaná navrhla predmetné dovolacie konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 3T/106/2019 z dôvodu, že výsledky uvedeného trestného konania, v rámci ktorého došlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku voči žalobcovi ako obžalovanému a ktoré doposiaľ nie je právoplatne skončené, objasňujú tvrdenia žalovanej a dôvody vedúce k skončeniu daného pracovného pomeru. Zároveň poukázala na skutočnosť, že v prípade právoplatného odsúdenia za úmyselný trestný čin by žalobca prestal spĺňať zákonom stanovené predpoklady výkonu práce vo verejnom záujme v zmysle § 3 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 3

ods. 2 a 3 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov.

6. Podľa 438 ods. 1 CSP, na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

8. Najvyšší súd návrhu žalovanej na prerušenie konania podľa § 164 CSP nevyhovел a tento zamietol z dôvodu, že prebiehajúce trestné konanie na Okresnom súde Košice I nemôže významným spôsobom ovplyvniť v dovolacím prieskumom posudzovanú pracovnoprávnú vec, nakoľko žalobca v čase dania mu výpovede z pracovného pomeru žalovanou spĺňal zákonom stanovené predpoklady výkonu práce vo verejnom záujme. Dovolací súd tak nevzhliadol významnosť návrhom uvádzaného dôvodu na prerušenie konania v takom rozsahu, aby bolo rozhodnutie, vyhovujúce takému návrhu, opodstatnené. Výber vhodného opatrenia (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, vyriešenie predbežnej otázky), slúžiaceho účelu racionálnej organizácie postupu pri vedení príslušného konania, má súd podriaďovať aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv strán sporu v súdnom konaní a spomedzi viacerých opatrení (prichádzajúcich tu do úvahy) použiť to, ktorým sa ochrana práv zabezpečí čo najrýchlejšie a najúčinnšie. Rozhodujúcim hľadiskom je tu hospodárnosť konania, s prihliadnutím ku ktorej prerušenie konania má predstavovať (vo všeobecnosti) skôr výnimku než pravidlo. Takýto postup je v záujme zabezpečenia plynulého pokračovania konania a zamietnutie návrhu na prerušenie konania (pokiaľ celkom nepochybne existujú iné vhodné opatrenia súdu) slúži zároveň na ochranu práva strán na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov). Zamietnutiu návrhu na prerušenie konania svedčila nepochybne skutočnosť, že konanie pred trestným súdom nemá priamy vplyv na posúdenie platnosti výpovede danej žalovanou žalobcovi dňa 28. novembra 2017, navyše možnosť súdu prerušiť konanie je závislá výlučne na úvahe súdu, nie je ani stranou sporu vynutiteľná.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné a dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je dôvodné.

10. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej

správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

13. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

15. V danom prípade žalobca vyvodil prípustnosť podaného dovolania (aj) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

18. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám zmätočnosti (body 3.1. až 3.4.).

19. Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, resp. strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Pričom za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať ani iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení strán, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Preto podľa názoru dovolacieho súdu, nie je bez ďalšieho dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie, resp. ustálenie skutkového stavu či nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, prípadne len tých, na ktoré sporová strana upriamila pozornosť počas konania (t. j. i listiny či výsluch svedka ako jedny z viacerých prípustných dôkazných prostriedkov) alebo nesprávne či iné vyhodnotenie niektorého dôkazu.

20. Z obsahu dovolania vyplýva, že podstatné námietky dovolateľa (§ 124 ods. 1 CSP) spočívali de facto v nedostatočnom vykonaní dokazovania a právnom vyhodnotení takto zisteného skutkového stavu súdov nižšej inštancie bez ich primeraného odôvodnenia. Podľa názoru žalobcu odvolací súd nezohľadnil jeho odvolacie námietky a len odkázal na správnosť rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobca v tejto súvislosti spomenul otázky týkajúce sa preukázania dôvodnosti nariadenej mimoriadnej lekárskej prehliadky, splnenia či nesplnenia povinnosti žalovanej prerokovať predmetnú výpoveď s príslušným odborovým orgánom, diskriminačného správania žalovanej a právneho posúdenia odvodenosti právnej subjektivity odborej organizácie.

21. Vzhľadom na uvedené dovolacie námietky najvyšší súd poukazuje na znenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/13/2012). O tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykoná (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/242/2013). Nevykonanie dovolateľom navrhovaného dokazovania, resp. podľa jeho presvedčenia relevantných dôkazov, preto nemožno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri 4Cdo/100/2018). Keďže uvedené dovolacie námietky sa týkali v podstate i hodnotenia dôkazov, z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ je neakceptovateľná, teda neprípustná.

22. Nad rámec uvedených skutočností odvolací súd vo vzťahu k žalobcom namietanému diskriminačnému konaniu žalovanej poukazuje, že súdy oboch inštancií sa v napadnutých rozhodnutiach hlbšie nezaoberali problematikou diskriminačného prvku vo vyjadreniach žalobcu, keďže z nich a ani z podanej žaloby nevyplýva, že by sa v danej veci jednalo i o diskriminačnú žalobu uplatnenú v zmysle platnej právnej úpravy, v rámci ktorej by bolo nevyhnutné aplikovať osobitný režim súvisiaci s ochranou slabšej strany. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd náležitým spôsobom vysporiadal len so všeobecným, bližšie nekonkretizovaným namietaním žalobcu, ktoré len okrajovo naznačuje z pohľadu žalobcu šikanózne, diskriminačný a až amorálny zámer pri nariaďovaní mu lekárskej prehliadky zo strany zamestnávateľa (body 3.5. a 21.), pričom správne poukázal na to, že dovolateľ začal vnímať správanie sa žalovanej aj z daného uhľa pohľadu až s odstupom niekoľkých rokov, keďže za výlučný dôvod neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa žaloby a následného postoja v konaní prezentoval nedoručenie mu výpovede z pracovného pomeru. Napokon i tu platí, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť

celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy už v odvolacom konaní. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. Povedané inými slovami, nedávalo by žiaden rozumný zmysel, aby podstatné argumenty a návrhy, ktoré mohol (a mal) dovolateľ relevantným spôsobom uplatniť už v predchádzajúcom odvolacom konaní, predkladal až dovolaciemu súdu. Takto by totiž nastala celkom absurdná situácia, kedy by najvyšší súd preskúmaval rozsudok odvolacieho súdu (teda jeho „zákonnú správnosť a spravodlivosť“), hoci by však tento odvolací súd nemal žiaden dôvod, pre ktorý by sa mohol (a mal) zaoberať určitou argumentáciou, ktorá mu nebola známa (zrejme), pretože ju dovolateľ nepoužil a „vyčkal“ by s ňou až na konanie pred dovolacím súdom. Inak povedané, dovolanie nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (argumentačne); hodnotové obmedzenie prípustnosti opravného prostriedku nepredstavuje odmietnutie spravodlivosti. V podstate obdobne postupuje vo svojej činnosti aj ústavný súd, z ktorého judikatúry vyplýva, že ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc a sťažnosť sťažovateľa odmietne (II. ÚS 70/2017).

23. V posudzovanej veci odvolací súd predovšetkým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie - ktorým bola žaloba zamietnutá - ako vecne správny (voči tejto časti odvolacieho rozhodnutia žalobca smeroval svoje dovolacie námietky) v zmysle § 387 ods. 1 CSP, stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Dovolací súd preskúmal celý spis a konanie pred súdmi oboch inštancií. Súdy oboch inštancií riadne zistili skutkový stav veci, vysvetlili, aké právne predpisy pre posúdenie veci použili, vysvetlili, akými právnymi úvahami sa spravovali a dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby neboli pochybnosti o právnom posúdení. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

24. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu najvyšší súd upriamuje pozornosť tiež na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím

by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak ako už dovolací súd vyššie uviedol, tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

25. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014).

26. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolaťom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jej dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

27. Podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (písm. a/), ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písm. b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. c/).

28. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolať dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

29. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolaťom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

30. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolaťom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolať vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolať sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolaťom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

31. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolať povinný dovolať dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. b/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolať je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

32. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

33. V posudzovanom prípade dovolateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom) ním tvrdený odklon pri riešení otázky prerokovania výpovede z pracovného pomeru zákonným spôsobom (vychádzajúc z § 124 ods. 1 CSP), vyvodzoval z právnych záverov vyjadrených v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/155/1999 (R 46/2001) a 1Cdo/72/2006 (R 47/2007).

34. Podľa dovolacieho súdu sa nemožno stotožniť s názorom dovolateľa, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe reprezentovanej vyššie uvedenými rozhodnutiami. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/72/2006 vyplýva záver, že ustanovenie § 74 Zákonníka práce určuje povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom (ako zástupcom zamestnancov) výpoveď, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti takéhoto právneho úkonu zo strany zamestnávateľa a nesplnenie tejto podmienky spôsobuje v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce jeho neplatnosť. Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh výpovede k žiadosti o prerokovanie adresovanej príslušnému odborovému orgánu obsahoval náležitosti určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, to znamená, že dôvod výpovede musel byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Vo veci sp. zn. 5Cdo/155/1999 najvyšší súd dospel k záveru, že hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede z dôvodu sústavného menej závažného porušenia pracovnej disciplíny v zmysle § 46 ods. 1 písm. f/ ZP [predchádzajúca právna úprava Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) zohľadňujúca aktuálnu úpravu v ustanovení § 62 ods. 1 písm. e/ ZP], pri ktorej sa vyžaduje predchádzajúce písomné upozornenie zamestnávateľa na možnosť výpovede pre opakovaného menej závažného porušenia pracovnej disciplíny (nemusí ísť o totožné porušenie), a to v priebehu šiestich mesiacov v súvislosti s takýmto porušením disciplíny a s presným vymedzením tohto porušenia v danej výpovedi, je dodržaná aj v prípade, že zamestnávateľ v nej odkáže len na svoje písomné prejavy, v ktorých zamestnanca upozornil na možnosť výpovede v súvislosti s predchádzajúcim porušením disciplíny.

35. K nastolenej otázke zákonnosti prerokovania výpovede z pracovného pomeru, dovolací súd uvádza, že sudy nižšej inštancie v základnom konaní postupovali v súlade s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keďže na základe vykonaného dokazovania a zo záznamu z prerokovania jasne vyplývalo, čo bolo zámerom stretnutia so zástupcami zamestnancov, ako aj vymedzenie osoby (žalobcu), ktorej bola daná výpoveď a dôvod výpovede špecifikovaný konkrétnymi skutočnosťami. Obsah pojmu prerokovanie zahŕňa možnosť vyjadrenia sa k žiadosti, pričom nie je podstatné, či sa tak stane na spoločnom stretnutí zamestnávateľa a odborovej organizácie. V ustanovení § 237 ods. 1 Zákonníka práce je termín prerokovanie definovaný ako výmena názorov a dialóg medzi zástupcami zamestnancov a zamestnávateľom. Cieľom zákonnej podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 74 odsek 1 Zákonníka práce v spojení s § 120 zákona o štátnej službe je, aby zámer zamestnávateľa skončiť pracovný pomer so zamestnancom bol oznámený odborovej organizácii a zároveň, aby jej bola daná možnosť sa k tomuto zámeru vyjadriť alebo nevyjadriť. Zákon bližšie nestanovuje žiadne podmienky, v ktorých má zamestnávateľ alebo odborová organizácia konať. Z požiadavky, že výpoveď má byť vopred prerokovaná vyplýva to, že zamestnávateľ sa na odborovú organizáciu musí obrátiť skôr, než k výpovedi pristúpi. Zákonník práce síce vyžaduje písomnú formu žiadosti o prerokovanie, jej nedodržanie, ale nesankcionuje neplatnosťou. Z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že dňa 23. novembra 2017 sa uskutočnilo pracovné stretnutie za účasti dekana PF UPJŠ prof. U., zástupkyne zamestnancov Ing. X. a tajomníčky PF UPJŠ Ing. I. ohľadom skončenia pracovného pomeru so žalobcom. Súd prvej inštancie v intenciách už skôr vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu doplnil dokazovanie, pričom podľa jeho zistenia mal za preukázané, že zo záznamu z pracovného stretnutia dňa 23. novembra 2017, ako aj zo svedeckých výpovedí nepochybne vyplýva, že uvedeného dňa došlo k prerokovaniu výpovede žalobcu, keďže zamestnávateľ jasne deklaroval, čo je zámerom stretnutia so zástupcami zamestnancov, určito a zrozumiteľne uviedol, že mieni skončiť pracovný pomer so žalobcom a z akého dôvodu. Zároveň bolo nesporné, že zástupca zamestnancov mal možnosť sa k týmto skutočnostiam vyjadriť. Poukazujúc na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3MCdo/14/2013, prvoinštančný súd pri posudzovaní povahy stretnutia zamestnávateľa so zástupcami zamestnancov vychádzal zo skutočnosti, že absencia písomnej formy žiadosti o prerokovanie, nie je vadou postupu

prerokovania v zmysle § 74 ZP v spojení s § 17 ZP, nakoľko v prípade ak bola žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie výpovede prerokovaná, skutočnosť, že išlo (len) o ústnu žiadosť nemení nič na tom, že k prerokovaniu výpovede došlo. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcom namietanú procedúru naplnenia parametrov určitosti a adresnosti prerokovania, rovnako ako právne úkony..., „je potrebné z hľadiska určitosti posudzovať nielen podľa výslovne vyjadrených výstupov, na ktoré sa však žalobca výhradne sústredil, ale so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, nevynímajúc tiež kontext toho, čo prerokovaniu bezprostredne predchádzalo. Tu odvolací súd upriamuje pozornosť zvlášť na to, že prerokovaniu výpovede predchádzalo prerokovanie samotného nariadenia mimoriadnej lekárskej prehliadky s odborovým orgánom, z čoho vyplýva, že odborový orgán bol od samotného začiatku zainteresovaný do skutkového deja, ktorý vyústil do výpovedného dôvodu.“.

36. Podľa dovolacieho súdu vzhľadom na zistený skutkový stav súdu prvej inštancie nevznikli pochybnosti, že by dôvod výpovede z hľadiska jeho vymedzenia bol prerokovaný spôsobom, ktorý by umožňoval jeho dodatočnú zameniteľnosť s iným dôvodom. Odborový orgán, resp. zástupkyňa zamestnancov mala k dispozícii informácie o tom, z akého výpovedného dôvodu žalovaná dáva žalobcovi výpoveď, a preto nemožno dospieť k záveru, že k prerokovaniu výpovede zástupcom zamestnancov, na základe žiadosti žalovanej nedošlo, respektíve, že by prerokovanie bolo formálne, bez reálnej možnosti zástupcu zamestnancov prerokovať takúto výpoveď so zamestnávateľom. Z uvedeného potom vyplýva, že v predmetnej veci bola pred dorúčením výpovede žalobcovi táto hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede splnená. Pričom svoju povinnosť prerokovať výpovede so zástupcami zamestnancov si zamestnávateľ splní, ak prerokuje každú konkrétnu výpoveď danej konkrétnemu zamestnancovi s tým, že stanoviskom odborového orgánu zamestnávateľ nie je viazaný (ide iba o prerokovanie výpovede). Ako je to uvedené vyššie, k prerokovaniu výpovede danej žalobcovi došlo v zmysle § 74 ZP.

37. Vo vzťahu k žalobcom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu zákonnosti prerokovania predmetnej výpovede i z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu s poukazom na ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/155/1999, dovolací súd uvádza, že súdy oboch inštancií sa v dovolaní riešenej právnej otázky neodchýlili, práve naopak v plnom rozsahu ju rešpektovali a vykonaným dokazovaním mali za preukázané, že žalovaná dala žalobcovi výpoveď pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, za ktoré bol v posledných šiestich mesiacoch v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede a zároveň bližšie zadefinovala, v čom spočívalo opakované porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

38. Na základe uvedeného možno preto uzavrieť, že žalobcom vymedzená právna otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená a pri riešení tejto otázky sa odvolací súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, a preto je dovolanie v tejto časti nedôvodné.

39. Žalobca v dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania vyplýva aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

40. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v

dovolání jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

41. V posudzovanom prípade žalobca v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom zadefinoval relevantnú právnu otázku (viď bod 3.8.), ktorú považoval za dosiaľ dovolacím súdom nevyriešenú. Prípustnosť jeho dovolania vyplývala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

42. Dovolací súd v tejto súvislosti ale zdôrazňuje, že je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Najvyšší súd nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 CSP oprel prípustnosť dovolania dovolateľ, nakoľko situácia dovolateľa sa v priebehu dovolacieho konania môže meniť. Napríklad ak dovolateľ tvrdí, že právna otázka ešte nebola na dovolacom súde riešená a medzitým k jej vyriešeniu došlo. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného dovolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predstretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia, 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

43. Po konštatovaní prípustnosti dovolania dovolací súd pristúpil k meritórnemu dovolaciemu prieskumu a posúdeniu dôvodnosti dovolania z hľadiska uplatnenej dovolacej argumentácie, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom vo vymedzenej právnej otázke riešenia „platnosti alebo neplatnosti výpovede z práce, a to v prípade ústnej žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede s tým, aby prihliadal na prejav vôle zástupcov zamestnancov prejednať ústnu žiadosť o prerokovanie výpovede „platnosti alebo neplatnosti výpovede z práce, a to v prípade ústnej žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede s tým, aby prihliadal na prejav vôle zástupcov zamestnancov prejednať ústnu žiadosť o prerokovanie výpovede.“. Predmetnou otázkou sa ale dovolací súd už zaoberal (i keď nie explicitne), konkrétne v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/140/2010 a 2MCdo/21/2009.

44. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/140/2010 konštatoval, že „účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa prerokovať výpoveď s odborovým orgánom nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru alebo priložený návrh výpovede alebo okamžitého skončenia pracovného pomeru k žiadosti o prerokovanie adresovanej príslušnému odborovému orgánu obsahuje náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce (u okamžitého skončenia pracovného pomeru § 70 Zákonníka práce), to znamená, že dôvod výpovede musí byť vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, keďže tento nemožno dodatočne meniť. Uvedeným sú vyjadrené len obsahové náležitosti žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede, ktoré sú potrebné na to, aby účinky stanovené ustanovením § 74 ods. 1 Zákonníka práce nastali, nevyjadruje však, ktorým momentom nastávajú účinky samotného prerokovania. Obsah pojmu prerokovanie logicky v sebe zahŕňa aj možnosť vyjadrenia sa k podanej žiadosti, nie je len úkonom jednej strany, ale musí obsahovať aj prípadnú možnosť reakcie adresovanej strany. Dovolací súd je názoru, že zákon nestanovuje formu prerokovania výpovede, neustanovuje teda povinnosť, aby nevyhnutne k prerokovaniu muselo dôjsť ústnym rokovaním za prítomnosti oboch strán. Prerokovanie neznamena, že by sa malo prikrčiť k spoločnému zasadnutiu zamestnávateľa a odborovej organizácie. Cieľom tejto zákonnej podmienky je, aby zámer zamestnávateľa skončiť pracovný pomer so zamestnancom bol oznámený odborovej organizácii a zároveň aby jej bola daná možnosť sa (po vlastnom prerokovaní) k tomuto zámeru vyjadriť (resp. nevyjadriť). Zákon bližšie nestanovuje žiadne podmienky, v ktorých má zamestnávateľ alebo odborová organizácia konať. Z požiadavky, že výpoveď má byť vopred prerokovaná vyplýva to, že zamestnávateľ sa na odborovú organizáciu musí obrátiť skôr, než k výpovedi pristúpi a že zároveň by medzi dorúčením žiadosti odborovej organizácie o prerokovanie a vlastným vykonaním výpovede mala ubehnúť primeraná doba tak, aby odborová organizácia mala reálnu možnosť vec prerokovať a zamestnávateľovi svoje stanovisko oznámiť. Je legitímnym nárokom odborovej organizácie požadovať od zamestnávateľa informácie, ktoré považuje za potrebné na zaujatie úplného stanoviska bez ohľadu na skutočnosť, či ho následne bude tlmočiť zamestnávateľovi v písomnej forme alebo na osobnom rokovaní.“.

45. Vychádzajúc z argumentácie uvedeného rozhodnutia a z rozhodovacej súdnej praxe (napr. 5Cdo/95/2019, 5Cdo/65/2020, 2Cdo/179/2019) najvyšší súd rozhodnutím sp. zn. 2MCdo/21/2009 tiež poznamenal, že „pri posudzovaní, či bola splnená hmotnoprávna podmienka platného skončenia pracovného pomeru vyplývajúca z § 74 Zákonníka práce, súd vo všeobecnosti skúma, či zástupca zamestnancov „vopred“ prerokoval výpoveď z pracovného pomeru, neskúma však, aký postup pri tom zvolil. Ak bola žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie výpovede „vopred“ prerokovaná, sama skutočnosť, že išlo (len) o ústnu žiadosť a zamestnanec nebol na jej prerokovanie prizvaný, nemení nič na tom, že k prerokovaniu výpovede došlo (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/127/2005). Účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 Zákonníka práce nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou alebo priložený návrh na skončenie pracovného pomeru výpoveďou obsahujú náležitosti výpovede určené v § 61 ods. 2 Zákonníka práce (R 47/2007). Pre splnenie povinnosti vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď (alebo okamžité skončenie pracovného pomeru) Zákonník práce neurčuje spôsob prerokovania a neodkazuje ani na § 237 s tým, že pokiaľ rokovanie neprebehlo spôsobom tu uvedeným, je neplatné. Konkrétna forma prerokovania medzi zamestnávateľom a zamestnancom v zmysle § 237 Zákonníka práce závisí podľa čl. 1 a čl. 5 Smernice 2002/14/Es od dohody medzi zamestnávateľom a zástupcami zamestnancov. Napokon Zákonník práce dáva možnosť zástupcom zamestnancom vyjadriť sa k skončeniu pracovného pomeru, ale nedáva im možnosť zmeniť toto rozhodnutie zamestnávateľa, preto sa podľa § 74 za prerokovanie považuje, aj keď k nemu vôbec nedošlo (v uvedenej lehote).“.

46. Z uvedeného možno vyvodíť, že účinky splnenia povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov výpoveď v zmysle § 74 ZP nastanú bez ohľadu na prejav vôle zástupcov zamestnancov, ktorým je uvedeným ustanovením poskytnutá iba možnosť vyjadriť sa k výpovedi toho ktorého zamestnanca v rámci zabezpečenia ochrany ich práv, či už vo výbere formy žiadosti o prerokovanie výpovede, alebo celkovej zmeny rozhodnutia samotného zamestnávateľa skončiť pracovný pomer s daným zamestnancom.

47. Najvyšší súd uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP nepovažoval za dôvodný, keďže napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke riešenia vplyvu ústnej žiadosti zamestnávateľa o prerokovanie výpovede, s potrebou prihliadnutia na prejav vôle zástupcov zamestnancov pre platnosť výpovede z pracovného pomeru.

48. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

49. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.